

„A bábozás képzőművészet, kézművesség, életadás, születésmisztérium, világteremtés. Ezért egyedülálló művészet. Ezért tartottam ki mellette minden társadalmi, politikai, szakmai hátrány és nehézség ellenére is; ezért hiszek továbbra is ennek művészi, erkölcsi szerepében, elhivatottságában, az elidegenedett, zavarossá vált XX. századnak a végén. Pedig nemegyszer tapasztaljuk, hogy a bábszínház szó hallatán elnéző mosoly jelenik meg az arcokon, amely a feltételezett játékszernek meg annak a gondolatnak szól: felnőtt emberek és még mindig játszanak. Mindez összefügg a gyerekeknek szóló művészet megítélésével. Számtalanszor ütköztem bele abba a bizonyos „csak” szócskába: „csak” gyerekszínház, „csak” gyerek, „csak” gyerekeknek szól... Mindez a felnőttvilág közönyét, megbecsülhetetlen érdektelenségét tükrözi, vakságát, amellyel – élen a politikusokkal – nem veszi tudomásul, hogy a gyerek a jövő társadalmának felnőttje, Wordsworth szerint: a gyermek az emberiség apja. Ha pusztán gyakorlati érdekszempontokra volnánk tekintettel, akkor is az lenne a logikus, hogy a társadalom egészségi, erkölcsi, szellemi szempontokból egyaránt maximális figyelmet szenteljen a gyerekvilágnak. De úgy tűnik, hogy közönyösen megyünk el a kézenfekvő, alapvető igazságok mellett, ugyanakkor maximális fontosságot tulajdonítunk a hatalom, a pénz, az agresszió minden megnyilvánulásának. A közöny és az előítélet végigkísérte és -kíséri a bábszínház gyermek előadásait, a színházak és a művészek munkáját.”

Pedig a bábszínház:

„ősi, mágikus művészet...

Az életre keltés csodáját hordozza...

Szemünk láttára történő csoda...

Élő kapcsolatot teremt a kisugárzásával,

a velünk született ősi kódok közösségteremtő erejével...

mert a lehetetlenség művésze...

Idő és térbeli szabadság lehetőséget kínál a képzelet szárnyalásának...

Az áttetsző költészet, a bizarr látomások, a képzelet alkotta lények,

világok testet öltenek a jelkép erejével...

Alkotó játék. Világteremtés lehetősége!

mert tisztá játék

Nem emberre szabott színjáték – bábura szabott játék...

játsszani csak ép, egészséges lélekkel lehet,

a gyermeki játék hitével, önfeledt örömeivel!

Ez a játék nem szól a személyes sikernek, a tapsoknak,

ez a játék közös játékot teremt,

sírást és nevetést, gyermeknek, felnőttnek egyaránt.

Ez a játékkit érő, adni tud

léleknek, szellemnek.

Ébreszt és gyógyít!

Még élő, valóságos játék egy értékzavarodott, pénz, hatalom, agresszió vezérelte,

virtuálissá idegenedő beteg világban,

SZERETET SZÍNHÁZI!”

Bábszínházi Világnap

2019. március 21.

Kovács Ildikó (1927-2008)

Nemzetközi hírű bábrendező, akinek élete, munkássága valamennyi magyar bábos számára mintaként szolgál.